

خستگی مزمن

کتابخانه ملی پزشکی و مراکز کنترل و پیشگیری از بیماری‌ها، «سندرم خستگی مزمن» (CFS) را به عنوان اختلالی توصیف می‌کنند که موجب خستگی شدید می‌شود. این خستگی از نوعی نیست که با استراحت برطرف شود؛ بلکه مدت زیادی به طول می‌انجامد و توانایی فرد را در انجام فعالیت‌های روزمره محدود می‌کند. تشخیص این سندرم دشوار است، زیرا بیماری‌های دیگر نیز می‌توانند علائم مشابهی ایجاد کنند؛ از این رو، پزشک باید پیش از تشخیص قطعی CFS، احتمال وجود سایر بیماری‌ها را رد کند. علت دقیق بروز این سندرم ناشناخته است. اگرچه این عارضه در زنان ۴۰ تا ۶۰ ساله شایع‌تر است، اما ممکن است هر فردی به آن مبتلا شود. این بیماری می‌تواند سال‌ها ادامه یابد و از آنجا که درمان قطعی برای آن وجود ندارد، هدف از درمان، بهبود علائم است.

یک مطالعه پزشکی منتشرشده در «ژورنال سندرم خستگی مزمن» (جلد ۱۱، شماره ۳، سال ۲۰۰۳) نشان داد که «قطعاً، اثر فوری اکسیژن درمانی هایپرباریک، برطرف کردن هیپوکسی (کم‌اکسیژنی) سلولی است که از ویژگی‌های سندرم خستگی مزمن محسوب می‌شود.» مطالعه‌ای دیگر در سال ۲۰۱۳ (به لینک زیر مراجعه کنید) مشخص کرد که اکسیژن درمانی هایپرباریک «شدت علائم را کاهش داده و کیفیت زندگی بیماران مبتلا به سندرم خستگی مزمن (CFS) را بهبود می‌بخشد.»